

TRUBBEL I ROM

AV

KIM WALKER

Trubbel i Rom är den andra fristående spänningsromanen i "Trubbelserien" som är skrivna för att roa och för att föra in lite spänning i tillvaron.

Tidigare bok i serien är
Trubbel i Paris
2020

Kommande planerad bok är
Trubbel i Barcelona
Mer information finns på
trubbel2.webnode.se

Ett kollektivt tack till mina betaläsare
Ett särskilt tack till Bitte L
Tack till Saabgroup för värdefull information

Innehållsförteckning

- Kapitel 1: Stockholm Torsdag - Restauranggästen
- Kapitel 2: Sicilien Torsdag - Citronodlaren
- Kapitel 3: Stockholm Fredag - Softball
- Kapitel 4: Rom Fredag - Brottslig Planering
- Kapitel 5: Stockholm/Paris Lördag - Till Paris
- Kapitel 6: Sicilien Lördag - Prinsen
- Kapitel 7: Rom Söndag - Vatikanstaten
- Kapitel 8: Italien - Återblicken
- Kapitel 9: Rom Måndag - Nycklarna
- Kapitel 10: Rom Måndag - Chapel for the lonely
- Kapitel 11: Medelhavet Lördag/Söndag - Till Rom
- Kapitel 12: Sicilien Söndag/Måndag - Advokaten
- Kapitel 13: Rom Måndag - Fyndet
- Kapitel 14: Rom Måndag - Fas 6
- Kapitel 15: Rom Tisdag - Familjen
- Kapitel 16: Italien Tisdag - Tillkännagivandet
- Kapitel 17: Rom Tisdag - Fritagningen
- Kapitel 18: Stockholms skärgård Tisdag - CIA-larmet
- Kapitel 19: Sicilien Tisdag - Dåliga nyheter
- Kapitel 20: Rom Tisdag - Efertanken
- Kapitel 21: Rom Måndag - Klostret
- Kapitel 22: Medelhavet Tisdag/Onsdag - Båtresan

Kapitel 23: Rom Onsdag - Grävandet
Kapitel 24: Vatikanstaten Tisdag - Ekonomirådet
Kapitel 25: Rom Tisdag - Misstrodda
Kapitel 26: Vatikanstaten Tisdag - Tvivlet
Kapitel 27: Rom-Fiumicino Tisdag - Gömstället
Kapitel 28: Sicilien Onsdag - Fångenskap
Kapitel 29: Rom Onsdag/Torsdag - Sicilien
Kapitel 30: Vatikanstaten Onsdag - Testet
Kapitel 31: Sicilien Torsdag - Stormen
Kapitel 31: Vatikanstaten Torsdag - En misstanke
Kapitel 32: Sicilien Torsdag - Flykten
Kapitel 33: Sicilien Torsdag - Nummerlotteriet
Kapitel 34: Sicilien Torsdag - Efter Stormen
Kapitel 35: Vatikanstaten Torsdag - Ändrade Planer
Kapitel 36: Apostoliska Palatset Torsdag - Pusslet
Kapitel 37: Vatikanstaten Fredag - Kanoniseringen
Kapitel 38: Apostoliska Palatset Torsdag - Mötet
Kapitel 39: Vatikanstaten Fredag - Ridå
Kapitel 40: Två månader senare - Sixtinska Kapellet

Kapitel 1

Stockholm Torsdag - Restauranggästen

Det var nästan fullsatt på Restaurang Valencia. Ljudnivån var ovanligt hög för den lilla rustika restaurangen. Gabriel lade märkte till att Emilio hade skaffat en ny servitris som hade presenterat sig för honom "Jag heter Yvette och jag är den som ska servera er i kväll" hade hon sagt kvittrande och lade menyn på bordet framför honom. Hon hade ungefär samma leende som Linda, den förra servitrisen, men hon var lite kurvigare lade Gabriel märke till.

Det var ingen som helst problem att välja vad han ville ha från menyn. Det var en ny meny sedan ett kort tag och han åt sig igenom den, nummer för nummer, nu var han framme vid köttträtt nummer tre. Saltimbocca á la Romana, han hade sett fram emot den. Det var en av hans favoriträtter men Emilio hade ju inte haft med den på någon meny på ett bra tag. Saltimbocca betyder "hoppa in i munnen" så god var den ju faktiskt, tänkte Gabriel och det vattnades i munnen på honom.

"Nu ska vi se" sa Yvette och parkerade en oval tallrik framför honom med två Saltimboccaskivor placerade över något som såg ut som smörslungad babyspenat någon ljus sås och ugnstekta potatisklyftor med överströdda örter. Yvette placerade ut bestick, bröd, rullat smör i en skål och en halv karaff rödvin. Hon fyllde hans vinglas till hälften. "Hoppas det ska smaka" sa hon och log.

Redan vid den första tuggan njöt Gabriel när han anade smaken av salvian i bakgrunden till den fantastisk vällagade maten. Medan han lät sig väl smaka tänkte han på det

uppdrag han fått av Will under mötet på jobbet, en villa i Rom som skulle förvärfvas.

Tydligen inte vilken villa som helst för prislappen var tre gånger så hög som den borde vara, tyckte Gabriel. Förklaringen var att den låg alldeles intill Vatikanstaten och att fastigheter där inte blev till salu hursomhelst. "Once in a blue moon" som Will hans chef hade sagt.

Det var alltså ett privathus som tydligen hade bebotts av en italiensk politiker som nyligen dött. Familjen ville inte ha med huset att göra längre - så var den officiella förklaringen - men Gabriel trodde nog att motivet att sälja snarare var att familjen fick en hel del betalt, 7,5 miljoner Euro tyckte Will att det var värt.

Vid en mer vanlig fastighetsaffär för Gabriels del handlade det oftast om en fastighet med en viss verksamhet. Det kunde vara kontor eller affärer eller stormarknader. Ibland utgjorde en mindre del av huset även bostäder för vanliga människor. Vid sådana förvärfv gjordes alltid en due diligence för att säkra husets värde och att ekonomin var i ordning. Detta tillsammans med att de utförde en teknisk undersökning för att kontrollera att allt med vatten, avlopp och att elen fungerade så att det inte genast skulle behövas en investering det första man gjorde. Om det nu skulle behövas så kunde man normalt alltid pruta ner motsvarande kostnad på priset.

Men när det gällde villan i Rom fick han "göra det dirty job han själv!" som Will uttryckte det. KarlIn hade varit i Sverige i minst sex år men han vägrade att lära sig språket fullt ut.

Han hade jagat rätt på Advokat Hassel som familjen valt att sälja villan via och även om hans kalender var full bokade

han in Gabriel på ett "startupmeeting" på hans kontor i Rom "redan på måndag".

Nu var det torsdag så Gabriel skulle be Emma på kontoret att ordna fram flygbiljetter och hotell i morgon. När han väl fått tag på Hassel var det sen eftermiddag och Will hade redan tillåtit Emma att gå hem tidigare av någon anledning han inte kände till. Men hon skulle säkert hinna ordna det i morgon ändå, tänkte han.

Han beställde in kaffe från Yvette som dukade av bordet efter det att han hade uttraderat samtliga bevis på att något hade legat på den ovala tallriken tio minuter tidigare.

Toni, Emilios son, kom fram till honom "hej Gabriel smakade det gott?" log han.

"Ja du kan hälsa Emilio att han inte har tappat stinget, det smakade alldeles utmärkt" svarade Gabriel. "Var har du hållit hus de senaste dagarna, jag har ätit här både igår och förrgår och då såg jag inte till dig" han såg undrande på Toni.

"Nej vet du, det här med att ta hit farmor och farfar vet jag inte om det var så bra" förklarade Toni "de längtar till Italien hela tiden och de har ingen att umgås med. Så jag har varit där i Enskede några dagar och hjälpt dom med ett och annat på tomten och i huset, men framför allt hållit dom sällskap" berättade Toni.

"Ja det låter ju inte så kul, men den där italienska föreningen då, är inte det något för dem?" frågade Gabriel.

"Jo men det är ju bara möten på måndagar, men då är dom där och tycker det är trevligt att få träffa italienare men de flesta är ju mycket yngre än de, så..." Toni lät lite ledsen.

”Men du apropå Italien så åker jag till Rom inom kort” sa Gabriel i en uppmuntrande ton.

”Aha” Toni sken upp ”har du meddelat den italienska polisen att du ska dit?” Toni skrattade till lite.

Han tänkte naturligtvis på Gabriels resa till Paris senast då det blev lite trassel kunde man väl säga för att uttrycka det mildt. ”Nä det här är bara en villa jag ska köpa, inget bombastiskt den här gången.”

Han drack upp kaffet och betalade, sedan gick han hem till Karlavägen 48, vilket bara var runt hörnet från restaurangen.

Kapitel 2

Sicilien Torsdag - Citronodlaren

Vittori azienda di frutta hette det företag på Sicilien som producerade mest citroner i hela Italien. Gårdens citronträd utgjorde en flera mil lång rad om man skulle få för sig att plantera dem efter varandra. All hantering av citronerna skedde på den stora gårdens västra del medan det på den östra sidan fanns en stor vanlig trädgård med bara några få citronträd bland rabatter och fontäner.

Gården var inhägnad av höga staket som var elektrifierade och övervakades av ett 30-tal övervakningskameror och ett inpasseringssystem med smidda pargrindar. Vakterna var väl skyddade av en betongbunker med fönster av skottsäkert glas i panoramastil. Dörren till vaktkuren fanns på baksidan och var lite enklare.

Ingenting av allt det såg man från den stora Hacienda i den stora trädgården. Hacienda hade en stor täckt terrass. Det var där företagets ägare och familjens huvudman Don Vittori eller Il Patrone som han kallades för av de anställda, föredrog att inta sitt eftermiddagskaffe. Dagen till ära hade han besök av två män klädda i kostym vilket kontrasterade sig mot Don Vittoris mer lediga, men eleganta kläder.

“Hur är det med familjen käre Battone?” Mannen som kallades Battone var medelålders och några kilo för tung. Hans hår hade börjat gråna vid tinningarna men bara en aning, resten var korpsvart, hans näsa påminde om en höknäbb, tyckte Don Vittori.

“Jo tack bra, min äldsta dotter börjar snart på Universitetet i Milano, hon siktar på att bli jurist av något slag. I övrigt mår min fru och son bra” svarade han väl medveten om att Don Vittori alltid ville småprata lite innan allvaret kom. Battone var en statstjänsteman inom justitiedepartementet och just nu satt “rätt” färg på den politiska tronen så hans inflytande över utvecklingen var stor. Det uppskattade Don Vittori.

Don Vittori såg sedan på den tredje mannen vid bordet, en ganska lång mager man som inte helt fyllde upp den svarta kostymen. Den smala blå slipsen till hans vita skjorta underströk bilden av smalhet. Mannens kinder var insjunkna och hans ögonhålor djupa. Det grå håret var spretigt utan att vara långt. Om inte Don Vittori hade träffat mannen förut så skulle han ha gissat på en långt gången cancer eller så, men han kände mannen sedan över tolv år och karln hade sett likadan ut hela tiden.

“Carlos hur är läget på banken nu då?”

“Ja det går bra med era citronaffärer Don Vittori, det är det där andra som det dessvärre inte fungerar riktigt med” svarade Carlos och såg obekvämt ut “det var annat förr innan nya Presidenten tog vid och de nya kardinalerna i Kardinalkommissionen som Påven utsåg.”

Före nuvarande påve hade det funnits en påve som kanske hade nog med sina egna problem på den globala arenan där han hela tiden fick verka för att sopa alla sexuella anklagelser mot den katolska kyrkan under mattan. Biskopar och präster över hela världen hade en obehaglig vana att utnyttja både pojkar och flickor på ett sexuellt sätt och världens alla poliskåror försökte få dessa individer inför rätta men kyrkan stretade emot.

Kyrkan hade generellt väldigt bra kontakter i det lokala samhället så de unga utnyttjade barnen hade i stort sett ingen chans att få sin röst hörd. Gick de till kyrkan och anklagade sina förövare så visade det sig att prästens eller biskopens kollegor på ett eller annat sätt var i maskopi med gärningsmannen och kunde lämna alibi eller redovisa någon annan historia om barnen. Kyrkan hävdade dock att de samarbetade med polisen, men så var sällan fallet.

Om de utnyttjade barnen istället vände sig till polisen så hade dessa inga påtagliga bevis, bara hörsägen, att gå på och det hela framstod som en omvänd häxprocess. När polisen vid ett tillfälle i England slutligen ansåg att de hade tillräckligt med bevis i ett fall så arresterade de en biskop som var på väg till en postlåda för att posta sina brev.

I bilen på väg mot polishuset föll den gamle rosslande ihop i baksätet och operationen avbröts. De skjutsade hem biskopen istället. Två år senare lyckades man få in honom inför skranket och dömde honom, men vid det laget fanns en ny påve som underlättade det hela.

“Ja det var enklare förr” uttryckte Don Vittori.

“Presidenten på banken sa en sak här om dagen som jag tror var riktat direkt mot Er, Don Vittori” sa Carlos. “Han ondgjorde sig över stadgarna som godkände kunder bara de har ett utedass i trädgården” Carlos tittade menande på det lilla kapell som Don Vittori hade låtit bygga i trädgården.

Don Vittori behövde inte vända sig om för att uppfatta vad Carlos pratade om. Det var inget stort bygge men det var utan tvekan ett kapell med kors ovanför dörren och ett toppigt tak. Enligt stadgarna för IOR, som var den vatikanska bankens förkortning, så krävdes att kunden var

troende och på ett eller annat sätt, stödde den katolska ideologin och kunde bevisa det.

Har man ett kapell i trädgården så ska det mycket till för att man inte skulle bli trodd av bankens styrelse. I alla fall på den tiden med rätt påve och rätt kardinaler. Förresten var det ett fullt fungerande kapell, tänkte Don Vittori, där han och nästan hela familjen och en präst fick plats, men det var inget ställe man ville giftas eller begravas i.

Nu var han redan kund så det var inte troligt att IOR skulle kasta ut honom, inte när det gällde hans lagliga finanser eftersom de tjänade väldigt bra på honom dessutom.

Sergio, Don Vittori's son, kom ut på verandan med en flaska öl i handen. Han hälsade på Battone och Carlos, de kände varandra väl sedan länge.

“Hur ligger det till med planen Sergio?” frågade Don Vittori trots att han redan var helt insatt i läget.

Sergio gissade att han ställde frågan för att påvisa att Sergio nu kunde styra operationer självständigt vilket han för övrigt hade gjort i snart fyra år, men hans far ville ändå understryka hans viktighet inför sina affärsvänner.

“Den operativa sidan av projektet rullar på enligt tidplan och ditt senaste tillägg har de ordnat” sa Sergio menande.

“Jag vill inte veta några detaljer” sa Battoni och slog ut med händerna “jag överlåter gärna åt Sergio att fortsätta med uppdraget. Men jag kan se ett stort problem med Justitieminister Pedro Santes frånfall. Har ni löst det?” Battoni såg bekymrad ut.

“Vi kommer att ta hand om det, det försäkrar jag” sa Sergio allvarligt.

Kapitel 3

Stockholm Fredag - Softball

Gabriels arbetsdag på Pritcher & Sons kontor som var beläget ovanför Ålandsbanken vid Stureplan hade gått enligt plan. Han pratade med Emma om Romresan och hon lovade att ordna fram flygbiljett i helgen på något sätt.

"Hotellet, ska det vara med pool?" frågade hon.

Gabriel skrattade till "nej Alex får vara hemma den här gången." Alex var hans nu 8-årige son som hade följt med till Paris senast. Emma log "jag försöker ordna något bra i alla fall" sa hon.

Han stötte på sin chef tillika VD på Pritcher & Son, William "Will" Studder i korridoren på väg till sitt rum. "Allt on the top?" frågade Will med en glad röst.

"Ja det ser bra ut" svarade Gabriel och log inombords över hans chefs svengelska. "En fråga bara" sa Gabriel "den här ministern, han dog väl inte i fastigheten hoppas jag?"

"Lille Gabriel är rädd för spöken, yes?" frågade Will.

"Nej det är inte det, men det ställer ju till saker och ting och jag vill veta bara" svarade Gabriel.

"Du kan calma ner dig Gabriel, han dog på en hjärtattack på shopping i Rom" förklarade Will.

"Okej bra" sa Gabriel och fortsatte till sitt kontor.

Vid lunchen, som han och hans kollegor tillika Senior Acquisition Managers, Johannes och Annelie intog på Sturehof vid Stureplan, kom han att tänka på att det vore ju kul om Julia, som han träffat i Paris, kunde ta ett par dagar ledigt och komma till Rom.

De hade ju träffats i april och sedan en gång till i Augusti, det hade varit trevligt om man nu kan uttrycka sig så. De hade bestämt sig för att inte ha något distansförhållande men att det kunde vara mysigt att träffas lite då och då.

Nu arbetade hon ju i USA och det var liksom inte en plats man bara passerade så där utan vidare Han hade inte haft något uppdrag i USA på flera år så det hade liksom inte blivit av. Men Rom kanske lockade tänkte han. Han måste dock vänta några timmar innan han kunde ringa henne för just nu sov hon säkert gott.

"Berätta" sa Johannes plötsligt "vad är det som är så kul?" Gabriel hade tydligen med tanken på Julia dragit på smilbanden.

"Ja, nä det var bara en idé jag fick men jag vet inte om den fungerar" förklarade han.

"Är det om affären i Rom" frågade Annelie.

"Jo ja på sätt och vis men mer indirekt" mer ville han inte säga.

Lite senare på dagen ringde han till Julia som svarade.

"Hej det är jag Gabriel" sa han på sin bästa engelska.

"Nä men hej vad roligt att du ringer. Är du i staterna?" frågade Julia med förväntansfull stämma.

"Nähä det är jag inte, men du, nu i helgen flyger jag till Rom, Italiens huvudstad" la han till för hon var ju trots allt amerikan där en stor andel av befolkningen trodde att Sverige är huvudstad i Köpenhamn.

"Men du, jag råkar känna till det faktiskt. Vad ska du göra där och hur länge stannar du?"

"Jag ska förvärva en stor villa och jag vet inte hur lång tid det tar, kanske en vecka eller så."

"Rom, det låter ju hur trevligt som helst" sa Julia lite drömmande tyckte Gabriel, frågan är i så fall om det var Rom eller Gabriel som lockade.

"Precis men det vore ju trevligare om man är två, vad säger du om det?" frågade Gabriel.

"Tror du att vi på CIA inte har något att göra, att vi bara sitter och väntar på inbjudan att åka till andra sidan jordklotet" sa hon lite retfullt.

"På A svarar jag NEJ, på B svarar jag JA" sa Gabriel och retades tillbaka.

"Låt mig kontrollera hur landet ligger" sa hon "men jag hoppas det fungerar, puss så länge jag hör av mig" sa hon och lade på.

Gabriel log hon skulle säkert kunna ordna något men han visste att det var svårt i USA. Där hade man bara två veckors semester på hela året, inte alls som i Sverige där vi fick vår femte vecka 1977 tänkte han.

Emma kom in på hans kontor och berättade att hon ordnat flyg på lördag kl. 17.10 och att han fick hämta ut biljetterna på terminal 5 vid SAS disk. Hotell hade hon också ordnat

och märkligt nog hette det Hotel Jupiter och var beläget mitt i Rom. Det var ju samma namn som hotellet i Paris, han hoppades att det inte förde med sig ett dåligt omen.

När han var klar för dagen så gick han inte hem som vanligt utan till Restaurang Prinsen eftersom hans gamle skolkamrat på Handels, Kristian, hade ringt honom och sagt att han ville bjuda honom och Holger på en öl. Holger var också en klasskompis från Handels, han skulle vara där sa Kristian.

Han hade knappt träffat Kristian sedan Paris i augusti och det var samma sak med Holger, det skulle bli trevligt tänkte han och han kunde tänka sig att äta något gott på Prinsen också.

Efter en kvarts promenad kom han fram till Restaurang Prinsen och såg att Holger hade ordnat ett fönsterbord till dem. Gabriel satte sig mitt emot.

"Hallå där" de utförde sin rituella hälsning med en high five och Gabriel vinkade till sig en servitör och beställde en stor stark.

"Har du någon aning om varför Kristian har lurat hit oss?" frågade Gabriel.

"Nä inte alls, men han kanske tycker det är trevligt att umgås med intellektuella bara" log Holger.

"Tja kanske det men det lät som om det var något han hade på lut." sa Gabriel.

"Han kanske kommer att berätta för oss vad han jobbar med" föreslog Holger.

"Jag har mina aningar om det" sa Gabriel som ju visste att Kristian var någon slags agentliknande vid försvaret men han hade lovat att inte säga något till någon om det och det inbegrep även Holger förstås. Att antyda att han visste något var knappast att bryta ett förtroende ansåg han.

Holger berättade att det inte hände något särskilt på hans jobb och Gabriel berättade att han skulle till Rom för att köpa en villa.

"Ah pastans hemland" sa Holger "du har mycket bättre jobb än jag" konstaterade han torrt. Gabriel visste mycket väl att spagettin kom från Kina men han ville inte framstå som en besserwisser.

Efter lite småsnack så uppenbarade sig Kristian vid deras bord, klädd i jeans och skjorta med halvt uppkavlade ärmarna och lite orakad. "Får man slå sig ner med det finklädde herrskapet?" skämtade Kristian. De skrattade och hälsade på varandra som vanligt.

Holger berättade med missunnsam stämma att nu skulle Gabriel iväg till en huvudstad i Europa igen medan han som bäst fick åka till Gnosjö och administrera något konkursbo.

"Säg inget ont om Gnosjö jag har släktingar där" sa Kristian skämtsamt "till Rom, det låter smutt. Åker Alex med?" frågade han Gabriel.

"Nä inte den här gången men jag har frågat Julia om hon kan åka från USA och träffa mig där" sa Gabriel.

"Menar du hon CIA-tjejen" frågade Holger förvirrat "vadå är det nåt du glömt att berätta för mig?" frågade han Gabriel. Holger la även märke till att Kristian inte verkade vara ett dugg förvånad.

"Hej hej hej vad är det här, är jag inte din bästa kompis längre Gabriel?" frågade Holger med mer än lite stött röst och utsträckta händer i en frågande gest. "Och vad vet du?" frågade han och pekade på Kristian "som inte jag vet?"

"En hel del" flinade Kristian.

Gabriel försökte förklara för Holger att det här med Julia inte var något allvarligt men att de gillade varandra. Medan han satt där och förklarade såg han en stor lång svart limousin som gled upp alldeles utanför restaurangen. Bilen stannade och två uniformerade personer kom ut ur en av bakdörrarna. När de kom in i lokalen såg Gabriel att det var en ung man och en ung kvinna som genast styrde stegen mot deras bord.

"Kristian Peterson?" frågade kvinnan och Kristian sa "ja" de lade genast varsin hand på hans axlar och högg tag i hans händer med andra handen och drog upp händerna bakom Kristians rygg så att hans ansikte trycktes ner mot bordet. Allt gick så fort så att varken Holger eller Gabriel hann reagera eller ens bli rädda.

"Erkänner du att du har sålt ut Sveriges Generalplan till utländska spioner!" Den unga kvinnans röst var hård.

"Jjaa" sa Kristian "jag sålde den till Burundi" sa Kristian och här någonstans kom verkligheten ikapp Gabriel.

Vad var det frågan om? Är Kristian en förrädare och har han tillgång till Sveriges Generalplan som han dessutom erkänner att han sålt till Burundi? Vad är ens Burundi? tänkte han, en liten skitstat i Oceanien trodde han, och vad skulle de med Sveriges Generalplan till? Det hela var mycket förbryllande.

Den unge mannen i uniform hade inte heller förväntat sig det svaret och brast ut i ett stort gapflabb till både Gabriels och Holgers stora förvåning. Kristian skrattade han med och snart började även den unga kvinnan att göra detsamma.

Kristian vred sig fri och vände sig till sina mer än förvirrade klasskompisar "Möt mina arbetskompisar, Ola och Sara" sa han sedan och gestikulerade mot de uniformerade.

"Fy fan!" fick Holger ur sig "snacka om luring!"

"Pärmbladsvändare Holger Westling och Riddare von Ekenwärd" presenterade Kristian dem som.

"Drick upp pilsnern nu så ska vi ge oss iväg på jakt" sa han sedan hurtigt till de två grundlurade vännerna. "Bilen är framkörd" sen avslöjade han inget mer trots en serie frågor om var de skulle.

I bilen satt ytterligare en man som var klädd ungefär som Kristian och det var han som körde det långa fordonet som Gabriel förstod tillhörde Svenska Försvaret när han såg de gulsvarta registreringskyltarna. Rutorna var tonade men han såg tydligt att de var på väg söderut på Essingeleden efter ett tag.

"Men nu får du berätta var vi ska" sa Gabriel och Kristian flinade.

"Jag sa ju att vi ska ut på jakt! Det är vi tre som ska jaga Ola, Sara och Sami som killen vid ratten heter. Men de kommer ju i sin tur att jaga oss förstås" sa Kristian och avslöjade inget mer förrän de var framme vid en Paintballbana om Gabriel kunde tyda bilderna på huset rätt.

"Jag står över" sa Holger" jag vill inte fläcka ner min kostym."

”Det är ingen fara vi kör utan färg det är softboll och de gör knappt ont än gång” sa Kristian.

”Vadå knappt?” frågade Gabriel.

”Lugn bara vi kommer att ha andra kläder och skydd för ansiktet och det blir en genomgång innan och allt, så det är bara att hänga med.” sa Kristian och föste in dem genom entrén och vidare genom hallen inredd som en cafeteria till ett inre rum. Där fanns en hel del kamouflagemönstrade overaller som de krängde på sig.

Straxt därpå dök det upp ytterligare en kille i rummet som redan var kamouflageklädd. De förstod snart att han var en instruktör när han började visa och berätta för dem hur man skulle sätta på sig skyddet för ansiktet. Skyddet var rätt så heltäckande, tänkte Gabriel.

Han gick igenom reglerna för dem och berättade att det ena laget skulle starta längst bort i den fejkade stadsmiljön för att ta sig framåt mot målet som var motsatt vägg.

”Det gäller att skydda sig bakom alla de olika hinder som är utplacerade i den stora lokalen och att försöka skjuta motståndarna med sina egna airguns, som ni snart ska få i gunrummet.”

Han pausade lite för att försäkra sig om att de uppfattat vad han sagt. ”Om man blir träffad ska man enligt reglerna normalt stanna och räcka upp handen för att sedan utgå ur spelet” berättade han ”men Kristian och hans folk har en specialdeal om att de inte skulle avbryta, utan spelet skulle fortsätta för att sedan summera antal träffar efter tio minuter. ”Och” sa han vidare ”det finns flera domare som övervakar er och räknar träffar. Plocka inte upp bollarna från golvet, utan när magasinet är slut så kommer nya fulladdade vapen skickas in till er från sidan.” Han sträckte

upp ett varnande finger i luften "absolut gräns är två meter om någon skjuter en annan från närmare håll blir de omedelbart utvisade" han noterade att alla nickade.

De krängde på sig sina masker och när instruktören kontrollerat att de satt rätt blev de insläppta i nästa rum, Gunrummet som han kallade det, där fick de sina vapen och fick instruktioner om hur man skulle sikta och skjuta med dem.

När de blev insläppta till "Playroom" som de kallade det för så försvann genast Kristians arbetskompisar iväg i mörkret. Gabriel hade svårt att se något alls och undrade hur han skulle kunna urskilja någon fiende och än mindre hur han skulle kunna träffa någon.

När de tio spelminuterna började så satte ett antal röda och blå lampor igång att blinka och strålkastare svepte över rummet och ett ljud som av häftig eldstrid kom genom de dolda högtalarna. I mitten av rummet spred sig sakta en dimma som ytterligare underströk illusionen av en eldstrid i en stad någonstans långt från fredssamtal och eld upphör.

Kristian ledde dem framåt och pekade var de skulle gå och om de skulle rusa till nästa hinder. Gabriel kände direkt att han blev efter, han ville inte bli träffad av nån gummiboll alls men efter ett tag så hade han slängt iväg några skott emot skuggor han såg där framme utan att han kände att han hade blivit träffad så han ökade takten och hann ikapp Kristian och Holger, som varit med på noterna direkt.

Det dröjde ett tag innan han blev träffad för första gången och skottet tog i bröstkorgen på honom men det gjorde knappast ont alls så han fortsatte att skjuta och ta sig framåt medan han blev träffad ganska många gånger, men han trodde nog att han hade träffat de andra också.

De kom allt närmare det andra laget som tog sig framåt hela tiden genom att smyga bakom hinder och dyka upp där man minst anade det. Gabriel och Holger var inträngda på samma ställe bakom ett lågt hinder med skott vinande runt dem när de såg hur Kristian satte iväg mellan hindren och ibland över hindren hela tiden skjutandes.

Plötsligt gled det in två nya vapen över golvet och de insåg att deras ammunition var slut så de bytte vapen och fortsatte att skjuta där de kom åt, men det var svårt att flytta sig. Efter ett tag stormade alla tre fiender förbi dem och när de passerade tömde de sina vapen mot dem. Lamporna tändes strax därpå och ljuset var irriterande ljust.

Åter i instruktionsrummet efter det att de fått ta av sig sina immande masker och slagit sig ner på några bänkar kom instruktören in med ett datablad som han studerade ingående.

”Vi har ett vinnande lag” sa han och gjorde en konstpaus samtidigt som hans blick svepte över deltagarna ”lag Kristian kom först till motsatt vägg efter sju minuter och trettiofyra sekunder. De tre kamraterna jublade och high fivade varandra. Både Holger och Gabriel insåg att utan Kristian i laget så hade det varit katastrof.

”Alla tre i andra lagen slog i väggen exakt samtidigt efter sju minuter och fyrtyotvå sekunder, så det var en strid på en vass knivsegg” sa instruktören och log.

”Nu kommer vi till träffarna och även där har vi en vinnare. Den som blev träffad av minst antal bollar var Kristian bara två stycken och ingen av dem dödande, en i vänster arm och en i höger fot. Ola var näst bäst med fem träffar, Sara och Sami båda sju träffar.”

De tre i motståndarlaget såg verkligen ut som om de hade förlorat ett stort slag, de var långt ifrån nöjda med resultatet såg Gabriel.

”Och nu kommer vi till de som egentligen borde ha begravts direkt på plats då de var mer än stendöda. Holger trettiofyra träffar varav hälften dödande och Gabriel, ge dig inte ut in en eldstrid är du snäll, femtiosju träffar också här hälften dödande.” Instruktören log igen, det var inte ofta sådana här strider hände och han visste ju att fyra av dem var proffs. ”Är det någon som vill rama in resultatet?” frågade han och sträckte fram databladet mot dem.

Ingen ville dock ta emot det så han kramade ihop det till en pappersboll och slängde med skicklighet ner den i en papperskorg vid dörren. ”Tre poäng” sa han och tackade dem för att de kommit dit och lyst upp hans tillvaro.

Efter det åkte de tillbaka till Restaurang Prinsen med limousinen som släppte av de tre kamraterna medan motståndarlaget fortsatte till sin bastion för att fortsätta försvara Sverige, antog Gabriel. De beställde in mat och mer öl och blev sittandes några timmar för att prata om softbollen och om en massa annat.

När Gabriel promenerade hemåt kände han sig mer än nöjd med dagen, det hade varit roligt om än dödligt att få spela det där spelet och det bästa av allt var att Julia ringt när de som bäst åt av den goda maten och konfirmerade att hon skulle komma till Rom tidigt på söndagen.

Hon fick reda på vilket hotellet var och kunde inte låta bli att skratta åt namnet ”Hotel Jupiter,” sa hon ”jag måste kontrollera om det finns ett sånt i USA så att du kan komma hit någon gång också. Jag försöker ordna det där med rummet, vi ses i Rom” avslutade hon samtalet.

Kapitel 4

Rom Fredag - Brottslig Planering

De två statstjänstemännen hade gjort upp om att träffas utanför en av Roms största vapenaffärer på Via de Gabbini.

Bernhard Odin hade några kilo för mycket att bära på, hans runda ansikte var rött och flammigt efter den snabba promenaden till mötet. Hans fluga under hakan var liten och gulsvart och underströk än mer hans voluminösa kroppshydda. Hans korta hår var svårt att färgbestämma annat än råttfärgat. Han framlevde sitt vardagliga liv på Justitieministeriet vid Place Vendôme.

Den andra var mer proper och normalbyggd med blå slips och grå kostym en sådan där person man inte lade märke till i en hop med människor. Han var statstjänsteman på Utrikesdepartementet och hade ett stort kontaktnät över hela världen vad gällde vapenaffärer av olika slag. I hans arbete ingick att utfärda slutanvändarintyg och hans position var väldigt viktig för vapenbranschen.

De hälsade på varandra och gick in i den stora affären som var belamrad med vapen av alla de slag. Inuti glasade skåp längs den högra långväggen fanns allt från automatvapen till hagelgevär, via vanliga gevär och en uppsjö av olika pistoler till knivar. Det fanns till och med ett glasskåp med bestick och det var väl det enda skåpet som inte var inglasat med låsta glassdörrar.

Bakom den långa disken på vänster sida fanns en liten man i glasögon och bakom honom fanns ytterligare en mängd av hyllor fyllda med vapen och ammunitionsboxar. Han kände

igen de två besökarna och vinkade in dem till den bortre väggen, när de väl var där tryckte han på en knapp under disken varpå en dörr öppnade sig mitt i väggen. Ett svagt ljud av en ringsignal nådde de två när de steg över tröskeln in i det allra heligaste.

Där uppenbarade sig en normalbyggd man runt 50 år gammal som hade väntat på dem. Det var Presidenten av vapenverksamheten Lucci Chiffri som förutom att äga 34 vapenaffärer i Italien även importerade och exporterade vapen och ammunition till hela världen. Det mesta av exporten godkändes just av hans vän Joshua Urinio som nu fanns framför honom, mannen som man inte lade märke till i en hop av människor.

”Välkomna till mitt lilla krypin” han hälsade hjärtligt på de två statstjänstemännen och visade dem vidare till en espressomaskin lite längre in i det fönsterlösa rummet.

Väggarna var tapetserade med stora reklamaffischer på alla möjliga vapen som visades ute i fält med glada soldater laddandes kanoner eller åkandes tanks i öken och på gröna fält som inte såg så krigiska ut direkt.

”Får det lov att vara en god kopp Espresso” frågade han och hade redan tryckt på en knapp så att maskinen började väsnas när den malde bönorna. Båda gästerna accepterade hans erbjudande. De tog med sig sina koppar och fat och gick in i ett mörkt konferensrum. Lucci tände lamporna som satt i små spottar i hela taket.

”Statusen är att vi är klara med passagen” sa Lucci, ”just nu har vi problem med luckan men det kommer att lösas sig.” De bägge besökarna verkade helt införstådda med vad han pratade om och de nickade.